

Udateret. Muligvis perioden 1901-1902

AFSENDER

Olivia Holm-Møller

MODTAGER

Thora Constantin-Hansen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Brevet er udateret. Det kan muligvis være skrevet i sommerferien mens Olivia Holm-Møller boede hos Signe og Thora Constantin-Hansen.

Omtalte personer:

Marie Bertelsen
Signe Constantin-Hansen
Elisabeth Holm-Møller
Jakob Knudsen
Elise Konstantin-Hansen

Arkivplacering:

Holstebro Kunstmuseum

DOKUMENTINDHOLD

Olivia Holm-Møller skriver til Thora Constantin-Hansen om deres venskab, som hun ikke ønsker skal gå i stykker selvom hun opfører sig "troldet". Derudover vil hun gerne beholde sit kvistværelse hos søstrene. Afslutningsvis fortæller hun om sin sommerferie.

TRANSSKRIFTION

Kære Thora! Rar eller troldet - jeg ved det ikke rigtig - men du faar tage mig som jeg er, jeg kan ikke gøre for det forfærdelige i mig. Det er da ogsaa saa aldeles ligegyldig, enten det er oppe i dette Øjeblik eller ej, De ved jo det er der. - Og jeg holder da f.E. ogsaa akkurat lige meget af dig enten du i Øjeblikket er forfærdelig rar el. mindre - det tror jeg da, jeg ved jo, det rare er der - og meget mere med dig da, du er fast, og saa gaar Venskabet vel ikke istykker, om ogsaa jeg er meget løs paa Traaden og troldet - altsaa - haaber ikke du "siger mig op" hverken af den lille Krog i dit Hjærtetekammer eller af mit lille Kvistværelse. Jeg er jo angst, for ak! ens Vært burde aldrig kende en saa nøje som du kender mig - eller ogsaa meget nøjere. - "Prikken" Thora, "Prikken"! Jeg længes meget efter et Par smaa Arme omkring mig og efter et varmt Hjærte mod mit kolde, ja længes egentlig ikke - det er jeg for fornuftig til - men glæder mig meget til den Tid, da det kommer, og da, synes jeg nu, vil jeg prøve at erobre endnu lidt mere af den lille Hjærtetekrog - maa jeg? Glæder mig meget - meget!

Hvad mon det er for "et fjærde Hus" De færdes i? Jeg kan slet ikke tænke mig noget saadant, med mindre det lille i Vest har faaet det Navn, og det er dog for galt - skønt De jo før har boet i W.C. - Vrøvl, men hvad er det fjærde Hus for et?

Her er meget stille, jeg faar god Tid til at tænke mig om, prøver om muligt at gøre min bløde Hjærne og bløde Hjærte lidt fastere, det lykkes nok.

Den mest "dannede" i Omgangskredsen er en ung Mejerist, der læser "Terje Vigen"¹ med norsk Tonefald og Følelse -

særlig Følelse - og engang imellem byder mig en frisk Skraa.
Han er for Resten meget rar. Ellers vandrer jeg lange
ensomme Ture langs med Stranden og ser Solnedgang (!)
for Resten noget af det dejligste jeg har set, men det
lyder jo gyselig sentimentalt hvad det i Grunden slet ikke
er. - Og saa spiser jeg - til den store Guldmedalie
forsikrer jeg. De skal se, der inden September blir lidt
af en Kugleform ved mig, om end ikke andet end i det
ydre. Og saa varer min Dag lige fra 5 Morgen til
11 Aften. Naar jeg nu fortæller, at jeg gaar i et ildrødt
Liv, stor Hat og Sandaler, saa ved De omtrent ligesaa
meget som Øjvind fik at vide gennem
[Marrits?] Brev, nemlig at hun spiste, sov og arbejdede.
Den første August rejser Elisabeth og jeg nok til Skagen,
jeg glæder mig meget, forfærdelig meget, og saa skal jeg
hjem at arbejde. Mon du til den Tid endnu er
i Aagaard? Jeg tænker tit paa, hvordan det vel gaar med
Malingen paa Skolen, det blir morsomt at se, naar
den blir færdig. Nu rejser saa snart alle
de rare Piger fra Aagaard, jeg takker Guderne (i
mit stille Sind "selvfølgelig") at jeg for længst er borte
derfra - ganske og aldeles borte, aldeles ikke [Læsende?]
mere hverken der eller hos dig og aldrig blir det
mere. - Jeg rødmer helt om i Nakken, naar jeg tænker paa
mig selv "som saadan".
Farvel Thora, nu slutter jeg, det er dog bare for at
forsikre dig, at det virkelig er aldeles ligegyldigt
enten jeg tilsyneladende er rar eller ej. Du kan
aldeles ikke se det af et Brev. Men tro kun
paa, at der i Bunden er ganske lidt godt altid og
hold godt fast paa mig Thora, for jeg er frygtelig løs.
Har De endnu ikke faaet nok af Børn, eller ønsker
De stadig endnu én?
Vil du hilse Elise og Signe og Bertel! Ja Knudsen
havde rigtignok Ret, I er nogle "dejlige Damer", de
dejligste jeg kender.
Olivia.
Der er nu dog alligevel noget af et Offer i Deres
Venlighed imod mig - nægt det om De kan!

Det var jo meningsløst andet nu i Begyndelsen.
Men det gør ikke noget - hellere det.
Paa onsdag Aften til Skagen - Hurra!

¹ Henrik Ibsen: Terje Vigen, trykt første gang i 1862.

Kære Thor! Bas eller troldet - ja ved det
ikke rigt, - men du faar loge mig som jeg, i, kan
ikke gaa for det forfædte i mig. Det er da ogsaa
saa aldeles liggyldigt, enten det er oppe i dette Øjeblik eller
ej, Du ved jo det selv. - Og jo, holdes da f. t. ogsaa
altid lige meget af dig, enten du i Øjeblikket er forfædte,
vel et minde - -, det tror jeg da, i, ved jo, det var et
der - og meget mere med dig da, du er fast, og saa
gaa Værskabet vel ikke isynder, om ogsaa jeg er meget løs
paa Træden og troldet - allsaa - haaber ikke du
siger mig op "hvorkun af den lille Krog i det Hjørnekam-
mer eller af mit lille Kristbillede. Ja, jo august,
for at: en Vort kunde aldrig kunde en saa rigt som
du kendt mig - eller ogsaa meget nøjere.

- "Prithen" Thor, "Prithen"! Ja længe meget efter
at Per smaa kom omkring mig og efter et varmt Hjerte

med mig hende, ja længe egentlig ikke - det er
for fornuftigt at - men glæde mig meget til den tid, da
det kommer, og da, synes jeg, vi er par til at være
indvi i det nye af den lille Høstebog - men ja?
Glæde mig meget - meget!

Har du nu det for sig? De første i, ja, har det
ikke længe mig meget smadret, det med smaden det lille
ildest barnet det skøn, og det er dog for godt - skriv det
jo for hos bog i W.C. - Vorsted, eller hvad er det
gjorde du for at?

Det er meget stille i, for god tid til det gode mig, ja, ja
men med, at gør man bløde Hjerne og bløde Hjerne Lide
Hjerne, det lykkes os.

Den mest smukke i: Ungdomskinderne i en ung Hjerne,
de har "Lige Viden" med smuk Fornuft og Hjerne -
sog Hjerne - og ungdom mellem. Lyd mig de gode Hjerne.
Har du for Peteren meget ro. Hjerne er den i: Lige
smukke Tår Lige med Lige og i: Lige
for Peteren er det af det dygtige, har det, men det

lyder jo godt, smukke Lide hvad det i: Hjerne det ikke
er. - Og saa synes jeg - til den smukke Hjerne
for sig i. De skal se, det smukke Hjerne Lide
af en Hjerne og mig, om end ikke andet end i det
yder. Og saa som den Dag for i: Hjerne
Hjerne. Har jeg mig for sig, at i: Hjerne
Lide, som det og Lide, saa ved de smukke Lide
saa meget som Hjerne for at vide gennem
Hjerne, nemlig at den smukke, som og arbejder
Den for sig Hjerne og i: Hjerne og i: Hjerne
i: Hjerne mig meget, for sig mig, og saa skal i:
Hjerne at arbejde. Men det til den tid enden i:
Hjerne? ja, Lide i: Hjerne, hvad det vil gøre med
Hjerne og Hjerne, det Lide som det at se, naar
den Hjerne.

Hjerne saa med alle
de som for Hjerne, i: Lide Hjerne (i
mit stille Hjerne, skrevet i: Hjerne) at i: Hjerne i: Hjerne
dette - ganske og aldeles Lide, aldeles Lide Lide
men hvad det den Hjerne og alders Lide
mig. Hjerne Lide mig Hjerne, men i: Lide Hjerne
mig selv, som Lide.

Enkel Thora, min stilles is, det er dog bare for at
frisker dig, at det virkelig er aldeles ligegyldigt
enten is tilgueladende er ras eller ej. Du kan
aldeles ikke se det af et Brev. Men lad kun
gaa, at det i Bunden er ganske lidt godt altid og
hold godt fast paa mig Thora, for is er en frygtelig lød.

Har du endnu ikke faaet nok af Børn, eller ønsker
du stadig endnu en?

Vil du ikke Helen og Signe og Beret! Ja kunsten
harde mig nok Pet, I er nogle "dygtige Damer", de
dygtigste i Kreds.

Olivia.

Det er min dog alligevel noget af et Offer i Deres
Venlighed mod mig, - naa! det om De kan!
Det var jo meningsløst andet min i Begyndelsen.

Men det gør ikke noget - hold bare det.

Paa Onsdag Aften til Skagen - Huset!